

Minna Mikkonen: *Uusi kieli*

Ääni

Maailma on tyhjä
kaikesta paitsi äänestä.

Monimutkainen eritaajuisten värähdysten ketju tunkeutuu syvälle,
murskaa betonin ja työntyy alas, yhä alemmas peruskallion halkeamiin, alkaa vähitellen
liimata sitä ehjäksi.

Jos tässä olisi kieli,
jos vielä syntymätön kieli kuulisi tämän
se hämmästyisi niin että puhkeaisi virtaamaan peruskallion sisältä vetenä
vyöryttäisi tyhjän maailman täyteen.

Mutta nyt on ääni ja sen seurauksena kielellön menneisyys murtuu,
vesi joka tulee tähän on äänen synnyttämä puhdas, uusi.

Tuho: kilometrien päähän kuuluva ryske
vai sittenkin lohkarer lohkarerelta huomaamatta rapistuva historia,
entinen unelma, elämän mausoleumi
jonka tuhansien tonnien painoinen muisto
kirii itsensä kiinni, täyttää kuolleen altaan.
Kaiken yllä linnut ja puiden latvat, kaupunki laittaa hupun päähän ja kädet korvilleen
kukaan ei olisi voinut ennustaa tällaista syntymää.

Graniitti on kaksi miljardia vuotta vanha.
Aika sen sisällä hiljaa,
vesi sen päällä hioo aikaa esiin, tuhannet miljoonat vuodet.

Kukilla, sepeleillä, silkkinauhoilla kuorrutettu betonihauta
voimalaitoksen muotoinen pato
on hiljaa,
ja kulkue on tullut kaupungista. Heillä on
sellainen tunne, että on annettava tämän hetken mennä,
on tunne, että kohta tapahtuu jotain
vielä enemmän.

Haltiapuu

Haltiapuu on odottanut kauan ja pidättänyt hengitystään.

Sen oksat ovat pehmenneet

vuosirenkaat, joita on satoja, lienneet veteen.

Sen aika on kadonnut, pysähtynyt kuin vesi altaassa ennen tätä.

Uusi elämä on kasvattanut itsensä puuhun

liukas kasvusto levää pieniä kaloja, etenkin lohenpoikasia on paimennettu sitä päin,

se tuntee kaiken mikä on vedessä

se tuntee kaiken mikä on veden päällä

se tuntee peruskallion veden alla

kynnet kasvaneet vuosimiljooniin kiinni.

Jos puun aika olisi kiertänyt vuosirenkaita niin kuin ennen, se tietäisi että

on pitänyt kiroustaan ainakin sata vuotta

vaikka olisi tahtonut vain elää unohduksessaan rauhassa.

Kosto maistuu mätänevältä lihalla toisen lajin painajaisissa, sen, joka

määräsi puun hukkumaan, veden ajamaan puun yli betonin tieltä.

Haltiapuu suojelee toisen lajin sukua, sitä joka puun maalle rakentaa talonsa

ja se, joka puuta vahingoittaa, tekee saman itselleen. Näin on ollut ja näin on ollut hyvä.

Kun painava putoaa yläpuolen läpi

paksu kalvo repeää, mustaan kirkas

haltiapuun oksaan takertuu ihmisenmuotoinen repale, virtaa

eläväksi elävän joukkoon, unohtumaan.

Puu kietoo pehmeät oksansa ja pehmeän runkonsa sen ympärille, hoivaa sen kokoon

haluaa vaihtaa vaatteensa,

riisuu muhjuisen kaarnansa.

Kun vesi katoaa sen ympäriltä kuin kohoaisi

sellaista puu ei ole koskaan kokenut, alkaa alusta

uskaltaa paljastaa itsensä maisemalle oksat levällään, seisoo uudestaan ilmaa vasten

opettaa vuosirenkaansa taas näkymään.

Tämä maailma haisee toiselta
veden jälkeen laonnut niitty ja talon ranka venyttelevät
aukikiertyvä silmu kokoaa kuvan, maasta nouseva sateen.

Raakku

Minulla on salaisuus.

Olen selviytyjä, uudestisyntynyt.

Meidät ennen minua metsästettiin lähes sukupuuttoon
meidät siepattiin yksi kerrallaan ja revittiin auki, lihamme irrotettiin luusta ja sitten
kun ne huomasivat että kuolemamme oli arvoton
meidät suojeltiin mutta vetemme padottiin.

Kaikki tämä energian takia, sen ajan
joka meillä kestää kerätä energia itseemme ja synnyttää helmi,
tai energian jota pato kerää itseensä ja synnyttää sähköä.

Tuhat tonnia betoniaikaa
kuoren sisällä helmenä
veden ympäröimä
sisälläni sata vuotta sedimenttiä, kaikkien sukupolvien vuosirenkaat,
koteloitunut toivo.

Lävitsemme virtaa ilmaa ja jopa viisikymmentä litraa vettä vuorokaudessa.
Me suodatamme vettä, vesi on meissä kaikkialla.

Vedessä siittiömme etsiytyvät naaraidemme kiduksiin,
naaras hengittää munasolun hedelmöittymisen.
Voi olla viisi miljoonaa munasolua, viisi miljoonaa hengitystä veden läpi.
Elävissä kiduksissa glokidiotoukat kehittyvät,
mutta minä tulen tuotantolaitoksesta, koneen kiduksista
minut istutettiin viljeltäväksi.

Kuvittelen että minulla oli äiti, joka puhalsi minut parvena sisältään, keuhkoistaan
loppukesällä. Nakkasi ulos ja lakaisi jälkeni niin etten löytänyt enää takaisin,
seuraava vaiheeni oli hämärä ja itsenäinen
ja heti kun aloin leijua pois päin
otin haltuun elämäni enkä epäröinyt yhtään
kasvaa niin pieneksi että mahdun itseeni kokonaan, eikä mitään jäänyt yli
minulla oli heti asento jota mikään ei horjuttanut

olin varma että saan elää.

Nilviäisen ei tarvitse olla nöyrä. Olen muutenkin kulkenut liian pitkän matkan ollakseni.

Minulla oli kuusi päivää aikaa etsiä piilopaikka.

Muodonmuutokset jatkuivat kun olin löytänyt lohi-taimen-lohen

ja asettunut sen kiduksiin

elin siellä kuin äitini kiduksissa edellisessä elämässäni, unessa

kun ilma ja vesi virtasivat äitini läpi, huuhtoivat minua.

Kun olin kehittynyt, irtauduin, olin alle puolen millimetrin mittainen pieni simpukka

kaivauduin pohjamateriaaliin ja pysyin siellä yhdestä seitsemään vuotta. Murtumiseen saakka.

Se on alkanut, on tulossa, minussa vahvana.

En vieläkään tiedä olevani ihmisen kaltainen, kaipaavani mitään.

Kaupunki

Betonikokoelma, jonka sisällä putkistoissa vesi, historia, jota kukaan ei muista
ilma-aukoissa pöly ja mukulakivi
kielelön iskulause, huoneentaulu kirjottu talon seinään, betonikuoren alle,
seitsemän kerrosta, joiden suuaukoista avautuu vedelle pakotie
ääni tukitaan yöksi, vuotavat hanat korjataan heti.

Silloin vain asukkaat saavat luvan puhua tai huutaa. Vedelle kukaan ei soita poliisia.

Jos vesi pääsee karkuun, se on suuronnettomuus.

Jos ihmiset osaisivat nähdä, heidän olisi pakko rukoilla,
avata suuaukot ja päästää kieli vapaaksi.

Kukaan ei tiedä historiasta sillä heillä ei ole ollut kieltä sitä kertomaan.

Veden kieli on tulevaisuuden. Sen nuolaisu on elämän alku. Ihmisen aika mitataan
hiilidioksidilla, jonka kielelön hengittää ilmaan. Sähkö saa ihokarvat nousemaan toisiaan
vasten, veden kemia on toinen kuin ihmisen. Melkein kokonaan on täytytty vedellä, se on
ihmisen alkuaine, kaupunginkin tietämättään. Mutta veden kieli on tuntematon.

Kielettömät ovat rakentaneet betonista luolia itselleen, sijaitsevat ryhmissä kukin omassa
perhekunnassaan, luolien suuaukoilla joku vartioi. He ovat kaivertaneet luoliin reikiä, joista
maailma katsoo heitä. Ovat tarhassa, kasvattavat itse itseään omavaraiset itiökasvit,
monivuotiset. Eivät muka kaipaa mitään.

Keuhkot täynnä ilmaa pystyy kellumaan tässä olotilassa, silloin on mahdollista hukkoa vain
luolaverkostoihin.

Mutta he, jotka odottavat, jostain ruumiin tiedosta johtuen kai,
opettelevat hengittämään voimakkaasti sisään ja lyhyesti ulos, he pumppaavat ilmaa itseensä
niin että lopulta ilman suhde veteen heidän sisällään lujittuu ja ilma heissä ylittää veden.

Sitten he asettuvat altaiisiinsa kellumaan kasvot veden alla, vartalo suorana, lihakset rentoina.

Kukaan heistä ei halua olla ensimmäinen, joka nostaa päänsä
olla ensimmäinen, joka hylkää veden, kaipauksensa.

Tätä betonin luolaverkostoa ei rakenneta toiseksi. Sen annetaan kasvaa, sillä nämä ihmiset
haluavat kaupungin. He eivät ymmärrä tarvitsevansa tilan eteensä. Kadut tai seinät
muodostavat näennäisen tilan. Tilanmuotoisia aukkoja luolaverkostossa.

Elämä riippuu aukoissa joista maailma katsoo, luolan seinillä

rohkeasti esillä kuin mainokset ennen joen varrella. Kuka niitä näkee, joku kysyi. Sähkö kulki taulusta tauluun, esiintyi itselleen.

Sähkö on veden jälkeläinen ja niiden on vaikea tulla toimeen ne myrskyävät ja rätisevät toisilleen silloin luolaverkosto alkaa komentaa niitä.

Nainen, asuu öisin seitsemännen kerroksen parvekkeella ja hoivaa betonihelmeä, matkamuistoa sadan vuoden takaa, kutsuu joen kotiinsa ensin kerran, sitten toisen, monta kertaa.

Istuttaa hankkimansa kalat valmiiksi seinille ja kasvit joihin kalat voivat piiloutua. Hän harkitsee asettavansa myös betonihelmen seinälle, mutta kalat ja kasvit hylkivät sitä joten hän nostaa sen pois, sulkee sen kämmenensä sisään ja antaa sen pureutua ihoon. On valmis luopumaan öistään joen vuoksi, ja asettumaan. Luonnonkatastrofista ei ole tietoaakaan kun joki vihdoin saapuu, ylittää uomansa ja alkaa opettaa kieltä historiattomille. Ei kaikki silti näin sievästi mene. Luolaverkostoihin kadonneet huutavat niin että menneisyys herää, käytöstä poistetut turbiinit alkavat jauhaa tyhjää hautaraunioissa. Betonihelmi raastaa itsensä irti naisen kämmenestä, se kaipaa oman materiaalinsa luo. Nainen vuotaa verta, joki huuhtelee haavaa.

Seinällä kala kantaa sisällään glockidiota. Se ei ymmärrä erityisyyttään, vaan toteuttaa tehtävänsä kuin mitä tahansa. Nainen ei tiedä kalan salaisuutta. Hän näkee vain joen, antaa sen täyttää kaikki aistit. Kiduksissa raakun lupaus vahvistuu.

Mitä joki tekee ihmisen kodissa?

Naisen suunnitelmissa on tuhoa ja kaunistusta, vedenvihreä makuuhuone, kirkas seinä pinnan alla tukehtumisen ihana huivi kaulalla. Suunnitelma ei kiinnosta jokea.

Se tulee millä tuulella tahtoo, usein se raivoaa mutta joskus se on hiljainen ja kuuntelee kun nainen laulaa sille. Joki ei ymmärrä tuhon merkitystä. Nainen pyytää mutta kieli on edelleen heidän välissään, joki kuulee vain äänen värähtelyn, joka purkautuu naisen kurkusta. Tukehtuminen ei ole vaihtoehto, ja onhan nainen opetellut kellumaan, hengittämään veden läpi.

Luolastoon kaivertuu ekosysteemi joki valtaa omansa kaupungilta ja laittaa kaupungin katsomaan kaikkiin suuntiin,

kylvämään tilan kielelle ennen kuin suostuu ottamaan sinne ketään muuta
antaa elävien ripustautua seinilleen
antaa heidän silittää suomukyljet heijastamaan
helmiraakkujen prisman.